Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
PAOLO MENGOZZI
föredraget den 7 december 2016 [1]

Förenade målen C-376/15 P och C-377/15 P

Changshu City Standard Parts Factory
Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd
mot

Europeiska unionens råd

”Överklagande — Dumpning — Förordning (EG) nr 1225/2009 — Artiklarna 2.7 a, 2.10 och 2.11 — Antidumpningsavtal — Artiklarna 2.4 och 2.4.2 — Rådets genomförandeförordning nr 924/2012 — Import av vissa fästdon av järn eller stål med ursprung i Folkrepubliken Kina — Berörd produkt — Uteslutande av vissa exporttransaktioner vid beräkning av dumpningsmarginalen — Rättvis jämförelse mellan exportpris och normalvärde vid import från ett land utan marknadsekonomi — Beslut att inte göra vissa justeringar — Motiveringsskyldighet”

1. Frågan uppkommer huruvida Europeiska unionens institutioner vid fastställandet av förekomsten av dumpningsmarginaler, bland annat vid import från ett land utan marknadsekonomi, får undanta exporttransaktioner avseende vissa typer av den berörda produkten från en jämförelse mellan normalvärdet och exportpriset. Vidare uppkommer frågan om omfattningen av kravet att göra justeringar inom ramen för skyldigheten att göra en rättvis jämförelse mellan normalvärdet och exportpriset när normalvärdet har fastställts på grundval av metoden med jämförbart land.

2. Detta är de huvudfrågor som ställts i de förevarande förenade målen som avser två överklaganden vilka ingetts gemensamt av två kinesiska företag, nämligen Changshu City Standard Parts Factory och Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd De två företagen har genom sina överklaganden begärt att Europeiska unionens tribunals dom av den 29 april 2015, Changshu City Standard Parts Factory och Ningbo Jinding Fastener/rådet [2] (nedan kallad den överklagade domen) ska upphävas. Genom denna dom ogillade tribunalen deras respektive talan om ogiltigförklaring av rådets genomförandeförordning (EU) nr 924/2012 av den 4 oktober 2012 [3] (nedan kallad den omtvistade förordningen).

3. Domstolen har i dessa mål ombetts att göra viktiga förtydliganden om omfattningen av de skyldigheter som åligger Europeiska kommissionen och Europeiska unionens råd (nedan tillsammans kallade institutionerna) när de fastställer förekomsten av dumpningsmarginaler, bland annat vid import från ett land utan marknadsekonomi.

1 — Originalspråk: franska.

2 — T-558/12 och T-559/12, EU:T:2015:237.

3 — Förordning av den 4 oktober 2012 om ändring av förordning (EG) nr 91/2009 om införandet av en slutgiltig antidumpningstull beträffande import av vissa fästdon av järn eller stål med ursprung i Folkrepubliken Kina (EUT L 275, 2012, s. 1).

I – **Tillämpliga bestämmelser**

A – *WTO:s regelverk*

4. Artikel 2 i avtalet om tillämpning av artikel VI i Allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (GATT) (nedan kallat antidumpningsavtalet)[4] har rubriken ”Fastställande av dumpning”. I punkt 4 i denna artikel anges följande:

”2.4. En rättvis jämförelse skall göras mellan exportpriset och normalvärdet. Denna jämförelse skall göras i samma handelsled, i allmänhet priset från fabrik, och avse försäljningar så nära varandra i tiden som möjligt. Vederbörlig hänsyn skall efter prövning av omständigheterna i varje särskilt fall tas till olikheter som berör prisernas jämförbarhet, däribland försäljningsvillkor, beskattning, handelsled, kvantiteter, fysiska egenskaper samt alla andra olikheter som bevisligen påverkar prisernas jämförbarhet … Myndigheterna skall informera berörda parter om vilka uppgifter som krävs för att säkerställa en rättvis jämförelse och myndigheterna skall inte ställa orimliga beviskrav på dessa parter. …”

”2.4.2 Förekomsten av dumpningsmarginaler under undersökningsperioden skall, i enlighet med bestämmelserna i punkt 4 angående rättvis jämförelse, vanligtvis fastställas på grundval av en jämförelse mellan ett vägt medeltal för normalvärdet och ett vägt medeltal för alla jämförbara exportpriser, eller genom en jämförelse mellan normalvärden och exportpriser som fastställts för varje enskild transaktion. …”

B – *Unionsrätt*

5. I artikel 2 i förordning (EG) nr 1225/2009 (nedan kallad grundförordningen)[5] som har rubriken ”Fastställande av dumpning” anges följande:

”…

C. Jämförelse

10. En rättvis jämförelse ska göras mellan exportpriset och normalvärdet. Denna jämförelse ska göras i samma handelsled och avse försäljningar som ligger så nära varandra i tiden som möjligt och med hänsyn tagen till andra olikheter som påverkar prisernas jämförbarhet. Om normalvärdet och det fastställda exportpriset inte är direkt jämförbara ska i varje särskilt fall hänsyn i form av justeringar tas till olikheter i de faktorer som påstås och konstateras påverka priserna och därmed prisernas jämförbarhet. …

4 — Genom rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående, på Europeiska gemenskapens vägnar – vad beträffar frågor som omfattas av dess behörighet- – av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986–1994) (EGT L 336, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 38 s. 3–310), godkände rådet avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen (WTO), som undertecknades den 15 april 1994 i Marrakech, jämte de avtal som återfinns i bilagorna 1–3 till detta avtal, bland vilka antidumpningsavtalet finns.

5 — Rådets förordning av den 30 november 2009 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EUT L 343, 2009, s. 51, rättelse EUT L 7, 2010, s. 22), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1168/2012 av den 12 december 2012 (EUT L 344, 2012, s. 1).

D. Dumpningsmarginal

11. Om inte annat följer av relevanta bestämmelser angående rättvis jämförelse ska förekomsten av dumpningsmarginaler under undersökningsperioden normalt fastställas på grundval av en jämförelse mellan ett vägt genomsnittligt normalvärde och ett vägt genomsnittligt pris för alla exporttransaktioner till [unionen], eller genom en jämförelse transaktion för transaktion mellan enskilda normalvärden och enskilda exportpriser till [unionen]. Ett normalvärde som fastställts på grundval av ett vägt genomsnitt kan dock jämföras med priset för varje enskild exporttransaktion till [unionen] om det finns ett mönster för exportpriserna vilket väsentligen skiljer sig mellan olika inköpare, regioner eller tider och om de metoder som anges i första meningen i denna punkt inte till fullo skulle återspegla den dumpning som förekommer.”

II – **Bakgrunden till tvisterna och den omtvistade förordningen**

6. Bakgrunden till tvisterna beskrivs i detalj i punkterna 1–16 i den överklagade domen. Med avseende på detta förfarande räcker det att erinra om att rådet genom förordning nr 91/2009[6] införde en antidumpningstull på import av vissa fästdon av järn eller stål med ursprung i Kina.

7. Den 28 juli 2011 antog WTO:s tvistlösningsorgan överprövningsorganets rapport och panelens rapport, i dess ändrade lydelse enligt överprövningsorganets rapport, i ärendet ”Europeiska gemenskapernas slutgiltiga antidumpningsåtgärder beträffande vissa fästdon av järn eller stål från Kina”.[7] I dessa rapporter konstaterades att unionen hade åsidosatt ett antal bestämmelser i WTO:s regelverk.

8. För att fastställa hur förordning nr 91/2009 skulle ändras för att överensstämma med tvistlösningsorganets rekommendationer inledde kommissionen en översyn av de antidumpningsåtgärder som föreskrivs i den förordningen.[8]

9. Efter denna översyn som gjordes på grundval av förordning (EG) nr 1515/2001[9] antog kommissionen den omtvistade förordningen den 4 oktober 2012.

10. I den omtvistade förordningen anförde rådet inledningsvis att tvistlösningsorganets rapporter inte hade påverkat de slutsatser som drogs i förordning nr 91/2009 avseende den berörda produkten och den likadana produkten.[10]

11. Därefter erinrade rådet om att enligt artikel 2.7 a i grundförordningen skulle normalvärdet för exporterande tillverkare, såsom klagandena, som inte beviljats marknadsekonomisk status fastställas på grundval av priserna eller det konstruerade värdet i det jämförbara landet. I förevarande fall ansågs att Indien var ett lämpligt tredjeland med marknadsekonomi. Normalvärdet fastställdes således på grundval av priset för den berörda produkten som såldes av en indisk tillverkare på hemmamarknaden som hade samarbetat i undersökningen.[11]

6 — Rådets förordning (EG) nr 91/2009 av den 26 januari 2009 om införandet av en slutgiltig antidumpningstull beträffande import av vissa fästdon av järn eller stål med ursprung i Folkrepubliken Kina (EUT L 29, 2009, s. 1).

7 — Överprövningsorganets rapport, AB-2011–2, WT/DS397/AB/R, av den 15 juli 2011.

8 — Kommissionens tillkännagivande av den 6 mars 2012 om de gällande antidumpningsåtgärderna beträffande import av vissa fästdon av järn eller stål med ursprung i Folkrepubliken Kina efter rekommendationerna och utslagen från Världshandelsorganisationens tvistlösningsorgan av den 28 juli 2011 i tvisten EG – fästdon (DS397) (EUT C 66, 2012, s. 29).

9 — Rådets förordning (EG) nr 1515/2001 av den 23 juli 2001 om de åtgärder som gemenskapen får vidta till följd av rapporter som antagits av WTO:s tvistlösningsorgan när det gäller antidumpningsåtgärder eller antisubventionsåtgärder (EGT L 201, 2001, s. 10). Denna förordning har upphört att gälla och ersatts av Europaparlamentets och rådets förordning 2015/476 av den 11 mars 2015 om de åtgärder som unionen får vidta till följd av rapporter som antagits av Världshandelsorganisationens tvistelösningsorgan när det gäller antidumpningsåtgärder eller antisubventionsåtgärder (EUT L 83, 2015, s. 6).

10 — Se skäl 6 i den omtvistade förordningen där det hänvisas till skälen 40–57 i förordning nr 91/2009.

11 — Skälen 29 och 31 i den omtvistade förordningen och punkt 41 i den överklagade domen.

12. Rådet avvisade därefter begäran om justering som hade framställts enligt artikel 2.10 i grundförordningen, bland annat av klagandena, för skillnader i produktionskostnader och skillnader i effektivitet och produktivitet. [12] Rådet påpekade i detta avseende att parterna inte hade lagt fram några bevis för att skillnader i kostnader även innebar skillnader i pris. Rådet erinrade om att ett tredjeland med marknadsekonomi i undersökningar som avser länder utan marknadsekonomi, såsom Kina, kan användas för att förhindra att priser och kostnader som inte är ett normalt resultat av marknadskrafterna beaktas. Eftersom ingen av de kinesiska exporterande tillverkarna fick marknadsekonomisk status i den ursprungliga undersökningen, kan det inte anses att deras kostnadsstruktur återspeglar marknadsvärden som kan användas som grund för justeringarna, särskilt när det gäller tillgången till råvaror. Dessutom konkurrerade den indiska tillverkaren med många andra tillverkare på den indiska hemmamarknaden, varför den indiska tillverkarens priser ansågs fullt ut återspegla situationen på hemmamarknaden. Rådet avvisade därför respektive begäran om justering.

13. För att fastställa dumpningsmarginalerna enligt artikel 2.11 i grundförordningen beslutade institutionerna att göra en jämförelse mellan ett vägt genomsnittligt normalvärde och ett vägt genomsnittligt pris för exporttransaktioner till unionen (nedan kallad den första symmetriska metoden). [13]

14. Vid jämförelsen visade det sig emellertid att den indiska tillverkaren varken tillverkade eller sålde alla typer av den berörda produkten som exporterades av de kinesiska exporterande tillverkarna. [14]

15. Under dessa förhållanden gjorde institutionerna en jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet uteslutande för de typer av den berörda produkten som exporterades av de kinesiska exporterande tillverkarna och för vilka en motsvarande typ tillverkades och såldes av den indiska tillverkaren. Exporttransaktionerna avseende de typer av den berörda produkten för vilka det inte fanns någon motsvarande försäljning på hemmamarknaden för den indiska tillverkaren uteslöts vid beräkningen av dumpningsmarginalen. [15] Det sålunda fastställda dumpningsbeloppet generaliserades därefter till att omfatta samtliga typer av den berörda produkten. [16]

16. Institutionerna ansåg att denna metod var den mest tillförlitliga för att fastställa en dumpningsnivå. ”Att försöka matcha alla övriga exporterade typer med nära liknande typer från den indiska tillverkaren skulle [nämligen] ha gett felaktiga resultat”. [17] De ansåg även att de exporttransaktioner som användes vid beräkningen av dumpningsmarginalen var representativa för alla typer av den berörda produkten som exporterades av kinesiska exporterande tillverkare. [18]

17. Sammanfattningsvis kan fastställas att den omtvistade förordningen medförde att den antidumpningstull som infördes genom förordning nr 91/2009 sattes ned till 38,3 procent för Changshu City Standard Parts Factory och att den tull på 64,3 procent som infördes för Ningbo Jinding Fastener bibehölls. [19]

12 — Skälen 41 och 103 i den omtvistade förordningen.

13 — Skäl 105 i den omtvistade förordningen.

14 — Se punkt 42 i den överklagade domen.

15 — Skälen 82, 102 och 109 i den omtvistade förordningen och punkterna 43, 44 och 60 i den överklagade domen.

16 — Se punkt 60 i den överklagade domen.

17 — Skäl 109 i den omtvistade förordningen.

18 — Skäl 109 i den omtvistade förordningen.

19 — Se artikel 1 i den omtvistade förordningen. Dessa antidumpningstullar behölls därefter genom kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/519 av den 26 mars 2015 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa fästdon av järn eller stål med ursprung i Folkrepubliken Kina, som utvidgats till att även omfatta import av vissa fästdon av järn eller stål som avsänts från Malaysia, oavsett om produkternas deklarerade ursprung är Malaysia eller inte, efter en översyn vid giltighetstidens utgång enligt artikel 11.2 i förordning (EG) nr 1225/2009 (EUT L 82, 2015, s. 78).

18. Den 12 februari 2016 antog tvistlösningsorganet överprövningsorganets rapport och panelens rapport, i dess ändrade lydelse enligt överprövningsorganets rapport, i ärendet ”Europeiska gemenskapernas slutgiltiga antidumpningsåtgärder beträffande vissa fästdon av järn eller stål från Kina – Kinas tillämpning av artikel 21.5 i WTO-överenskommelsen om tvistlösning”.[20] I dessa rapporter konstaterades att unionen genom den omtvistade förordningen fortfarande åsidosatte vissa bestämmelser i WTO:s regelverk. I rapporterna ifrågasätts bland annat delar i den omtvistade förordningen avseende de framställningar med begäran om justering som ingetts av vissa berörda parter och den omständigheten att transaktioner som rör typer av den berörda produkten som exporterades av de kinesiska tillverkande exportörerna för vilka en motsvarande typ varken tillverkades eller såldes av den indiska tillverkaren uteslöts vid beräkningen av dumpningsmarginalen.

19. Den 26 februari 2016 antog kommissionen genomförandeförordning (EU) 2016/278.[21] I denna förordning som antogs i enlighet med förordning 2015/476[22] beslutade kommissionen med anledning av tvistlösningsorganets rapporter som anförts i ovannämnda punkt att upphäva den antidumpningstull som infördes genom förordning nr 91/2009 och ändrades genom den omtvistade förordningen.

III – **Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen**

20. Klagandena hade genom ansökningar, som inkom till tribunalens kansli den 24 december 2012 var och en väckt talan om ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen. Till stöd för sin talan vid tribunalen anförde klagandena två grunder.

21. Den första grunden avsåg åsidosättande av artiklarna 2.7 a, 2.8, 2.9 och 2.11 och 9.5 i grundförordningen, av icke-diskrimineringsprincipen och av artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet. Klagandena hade inom ramen för denna grund klandrat institutionerna för att vid beräkningen av dumpningsmarginalen ha uteslutit transaktioner som rör de typer av den berörda produkten som exporterades av de kinesiska exporterande tillverkarna och för vilka en motsvarande typ varken tillverkades eller såldes av den indiska tillverkaren.

22. Den andra grunden avsåg åsidosättande av artikel 2.10 i grundförordningen och artikel 2.4 i antidumpningsavtalet och åsidosättande av artikel 296 FEUF. Den avsåg beslutet att avvisa klagandenas respektive begäran om justering.

23. I den överklagade domen avvisade tribunalen de två grunder som klagandena åberopat till stöd för deras talan och ogillade talan i deras helhet.

IV – **Parternas yrkanden och förfarandet vid domstolen**

24. Klagandena har yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen,

— bifalla klagandenas yrkanden såsom de framställts i ansökan till tribunalen och ogiltigförklara den omtvistade förordningen i den del den rör klagandena, och

20 — Överprövningsorganets rapport, AB-2015–7, WT/DS397/AB/RW, av den18 januari 2016.

21 — Förordning om upphävande av den slutgiltiga antidumpningstullen på import av vissa fästdon av järn eller stål med ursprung i Folkrepubliken Kina, utvidgad till att även omfatta import av vissa fästdon av järn eller stål som avsänts från Malaysia, oavsett om produkternas deklarerade ursprung är Malaysia eller inte (EUT L 52, 2016, s. 24).

22 — Se ovan fotnot 9.

— förplikta rådet att ersätta klagandenas rättegångskostnader vid tribunalen och domstolen, samt förplikta intervenienterna att bära sina rättegångskostnader.

25. Rådet har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandena och förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna för överklagandena och förfarandet vid tribunalen.

26. Kommissionen har i första hand yrkat att domstolen ska avvisa överklagandena. Kommissionen har i andra hand yrkat att överklagandena ska ogillas och att klagandena ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

27. Genom beslut av domstolens ordförande av den 22 september 2015 förenades målen C-376/15 P och C-377/15 P vad gäller det skriftliga och det muntliga förfarandet samt domen.

V – **Bedömning**

28. Klagandena har till stöd för överklagandena åberopat två grunder. Innan dessa grunder analyseras ska emellertid inledningsvis två frågor som har en underordnad roll behandlas, nämligen om det eventuellt föreligger litispendens och om det i förevarande fall finns möjlighet att åberopa antidumpningsavtalet och tvistlösningsorganets beslut och rekommendationer.

A – *Invändning om litispendens*

29. Kommissionen har gjort en invändning om litispendens. Den har gjort gällande att överklagandena i de två förenade målen är identiska. Parterna, de omtvistade rättsakterna, den överklagade domen, de grunder och argument som parterna framfört till stöd för deras överklaganden är nämligen desamma.

30. Det ska i detta avseende erinras om att enligt domstolens praxis ska en talan som har väckts efter det att en annan talan har väckts, där parterna är desamma, där samma grunder anförs och som syftar till ogiltigförklaring av samma rättsakt, avvisas på grund av litispendens.[23]

31. I förevarande fall kan konstateras att överklagandena har ingetts gemensamt av de två klagandena i de två berörda målen i vilka parterna är exakt desamma. Dessutom är föremålet desamma, eftersom det inom ramen för de två överklagandena har yrkats att den överklagade domen ska upphävas. Slutligen är överklagandena och de grunder som åberopats till stöd för överklagandena desamma. Under dessa förhållanden ska överklagandet i mål C-377/15 P som har ingetts senare avvisas på grund av litispendens.

B – *Möjlighet att åberopa antidumpningsavtalet och tvistlösningsorganets beslut och rekommendationer*

32. Parterna har i sin argumentation åberopat vissa bestämmelser i antidumpningsavtalet och flera av tvistlösningsorganets beslut och rekommendationer. Tribunalen har i den överklagade domen vid bedömningen av lagenligheten av den omtvistade förordningen dels hänvisat till artiklarna 2.4 och 2.4.2 i antidumpningsavtalet, dels till en rapport från WTO:s överprövningsorgan för att underkänna relevansen av denna.[24] Dessutom antog tvistlösningsorganet, såsom framgår av punkt 18 i förevarande förslag till avgörande, två rapporter i februari 2016, efter det att den överklagade domen meddelats, i vilka slutsatserna direkt avser den omtvistade förordningen. Dessa rapporter var föremål för en diskussion mellan parterna under förhandlingen vid domstolen.

23 — Dom av den 9 juni 2011, Diputación Foral de Vizcaya m.fl./kommissionen (C-465/09 P–C-470/09 P, EU:C:2011:372, punkt 58 och där angiven rättspraxis).

24 — Se punkterna 33–40 respektive 86–90 i den överklagade domen.

33. Under dessa omständigheter finns det anledning att först pröva om och i vilken mån antidumpningsavtalet och tvistlösningsorganets beslut och rekommendationer till vilka parterna har gjort omfattande hänvisningar kan åberopas i förevarande mål.

34. Vad för det första gäller antidumpningsavtalet ska det erinras om att WTO-avtalen enligt domstolens fasta praxis, med hänsyn till deras beskaffenhet och systematik, i princip inte ingår bland de regler utifrån vilka lagenligheten av unionsinstitutionernas rättsakter kan kontrolleras. I två situationer har EU-domstolen dock undantagsvis fastställt att det ankommer på unionsdomstolen att i förekommande fall pröva lagenligheten av en unionsrättsakt och akter som antagits för dess tillämpning i förhållande till WTO-avtalen.[25] Det rör sig om det fall då unionen avsett att fullgöra en särskild förpliktelse som den åtagit sig inom ramen för dessa avtal (det så kallade Nakajima-undantaget),[26] och det fall då den aktuella unionsrättsakten uttryckligen hänvisar till precisa bestämmelser i WTO-avtalen (det så kallade Fediol-undantaget).[27]

35. I detta avseende preciserade domstolen att det för att WTO:s antidumpningssystem i ett särskilt fall ska kunna anses utgöra ett undantag från den allmänna principen att unionsdomstolen inte ska kontrollera lagenligheten av rättsakter som antas av unionens institutioner utifrån deras förenlighet med reglerna i WTO-avtalen måste vara styrkt att lagstiftaren har visat en vilja att i unionsrätten genomföra en särskilt förpliktelse som unionen åtagit sig inom ramen för WTO-avtalen. Det är för detta ändamål nödvändigt att det av den angripna särskilda bestämmelsen i unionsrätten kan fastställas att den avser att i unionsrätten genomföra en särskild förpliktelse som följer av WTO-avtalen.[28]

36. Domstolen har i förevarande fall redan slagit fast att unionen genom artikel 2.11 i grundförordningen haft för avsikt att genomföra särskilda förpliktelser som unionen åläggs genom artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet.[29] Tribunalen hade således fog för att i punkt 34 i den överklagade domen anse att det ankom på unionsdomstolen att pröva lagenligheten av den omtvistade förordningen utifrån sistnämnda bestämmelse.

37. Vad gäller artikel 2.10 i grundförordningen framgår tydligt av den omständigheten att i den första meningen i denna bestämmelse exakt samma ord används som i artikel 2.4 i antidumpningsavtalet, i vart fall vad gäller skyldigheten att göra en ”rättvis jämförelse” mellan det exportpris och det normalvärde som föreskrivs i första meningen, att unionslagstiftaren genom nämnda bestämmelse avsåg att fullgöra särskilda förpliktelser som följer av antidumpningsavtalet.[30] Härav följer att det även med avseende på denna bestämmelse ankommer på domstolen att pröva lagenligheten av de berörda unionsakterna genom att tillerkänna begreppet rättvis jämförelse samma betydelse som den har i WTO:s regelverk.[31]

25 — Dom av den 4 februari 2016, C & J Clark International och Puma (C-659/13 och C-34/14, EU:C:2016:74, punkterna 82–87 och där angiven rättspraxis).

26 — Detta undantag har uppkallats efter domen av den 7 maj 1991, Nakajima/rådet (C-69/89, EU:C:1991:186).

27 — Detta undantag har uppkallats efter domen av den 22 juni 1989, Fediol/kommissionen (70/87, EU:C:1989:254).

28 — Se i detta avseende dom av den 16 juli 2015, kommissionen/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, punkterna 44–46 och där angiven rättspraxis).

29 — Se dom av den 9 januari 2003, Petrotub och Republica/rådet (C-76/00 P, EU:C:2003:4, punkt 56) med avseende på artikel 2.11 i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 2331/96 av den 2 december 1996 (EUT L 317, 1996, s. 1), vars ordalydelse motsvarar ordalydelsen i artikel 2.11 i grundförordningen.

30 — Se i detta avseende även tribunalens dom av den 8 juli 2008, Huvis/rådet (T-221/05, EU:T:2008:258, punkt 73).

31 — Se, för ett liknande resonemang, vad beträffar artikel 1 i grundförordningen, generaladvokaten Wathelets förslag till avgörande i målet Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583, punkt 73). Se även dom av den 17 mars 2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, punkt 40 och följande punkter) i samma mål.

38. Vad för det andra gäller tvistlösningsorganets beslut och rekommendationer har domstolen slagit fast att det inte kan godtas att en ekonomisk aktör vid unionsdomstolen kan åberopa att en unionsakt är oförenlig med ett beslut från tvistlösningsorganet. Enligt domstolens praxis kan tvistlösningsorganets beslut eller rekommendationer, i vilka det konstateras att WTO:s regler har åsidosatts, inte, lika lite som regler i WTO-avtalet, åberopas vid unionsdomstolen för att få till stånd en prövning av om en unionsakt är oförenlig med rekommendationen eller beslutet, i vart fall inte om unionen, mot bakgrund av dessa beslut och rekommendationer, inte har avsett att fullgöra en särskild förpliktelse. [32]

39. Företrädet för internationella avtal som ingåtts av unionen framför unionens sekundärrättsakter innebär att de senare i möjligaste mån ska tolkas i överensstämmelse med dessa avtal. Domstolen har således till stöd för sin tolkning av vissa bestämmelser i WTO-avtalen redan hänvisat till rapporter från en panel eller från WTO:s överprövningsorgan. [33]

40. Vad beträffar rapporterna av den 28 juli 2011 som anförts ovan i punkt 7 i förevarande förslag till avgörande som antogs av tvistlösningsorganet i ärendet ”Europeiska gemenskapernas slutgiltiga antidumpningsåtgärder beträffande vissa fästdon av järn eller stål från Kina” framgår av den omtvistade förordningen att institutionerna antog förordningen [34] ”i syfte att beakta slutsatserna i [dessa rapporter] avseende [förordning nr 91/2009] och i syfte att ”korrigera de aspekter i [förordning 91/2009] som i tvistlösningsorganets rapporter konstaterades vara oförenliga”. [35]

41. Det ska under dessa förhållanden, med hänsyn till de uttryckliga hänvisningarna till rapporterna och den uttalade viljan att i den omtvistade förordningen beakta slutsatserna i dessa rapporter, anses att institutionerna i detta särskilda fall genom att anta nämnda förordning avsåg att genomföra resultaten i nämnda rapporter i unionens rättsordning. Härav följer att det ankommer på unionsdomstolen att i den mån som detta är nödvändigt bedöma lagenligheten av den omtvistade förordningen med hänsyn till dessa rapporter.

42. Vad däremot avser de rapporter som tvistlösningsorganet antog den 12 februari 2016 på grundval av artikel 21.5 i den ovan i punkt 18 i förevarande förslag till avgörande nämnda överenskommelsen om regler och förfaranden för tvistlösning ska det inledningsvis påpekas att de antogs efter såväl den omtvistade förordningen som den överklagade domen. [36] Dessutom har kommissionen, som jag redan har anfört i punkt 19 i förevarande förslag till avgörande, på grundval av förordning 2015/476 antagit förordning 2016/278, där den fann att det mot bakgrund av resultaten i nämnda rapporter är lämpligt att upphäva de antidumpningstullar som infördes genom den omtvistade förordningen. [37] Av artikel 2 i genomförandeförordning 2016/278 framgår emellertid att upphävandet av åtgärderna fick verkan från och med dagen för dess ikraftträdande och inte kan utgöra grund för återbetalning av tullar som tagits ut före den dagen. Härav följer att unionen under dessa förhållanden genom att utesluta återbetalning av tullar som betalats enligt den omtvistade förordningen inte avsett att fullgöra en särskild förpliktelse vilken den åtagit sig inom ramen för WTO. [38] Av vad som ovan anförts följer att varken lagenligheten av den omtvistade förordningen eller än mindre den överklagade domen kan bedömas mot bakgrund av tvistlösningsorganets nämnda rapporter.

32 — Se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 november 2011, X och X BV (C-319/10 och C-320/10, EU:C:2011:720, punkt 37 och där angiven rättspraxis), och dom av den 4 februari 2016, C & J Clark International och Puma (C-659/13 och C-34/14, EU:C:2016:74, punkt 96). Domstolen slog fast att tvistlösningsorganets beslut och rekommendationer, i vilka det konstateras att WTO:s regler har åsidosatts inte, oavsett den rättsliga betydelsen därav, i princip ska skiljas från materiella regler om förbindelser som har ingåtts av en part inom ramen för WTO.

33 — Dom av den 10 november 2011, X och X BV (C-319/10 och C-320/10, EU:C:2011:720, punkterna 44 och 45 och där angiven rättspraxis). I detta avseende se till exempel dom av den 17 mars 2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, punkt 43).

34 — Den omtvistade förordningen antogs på grundval av förordning nr 1515/2001 (se ovan fotnot 9).

35 — Se särskilt ingressen och skälen 2, 3, 6, 7, 9, 10, 12, 22, 23, 110, 112, 117, 125, 127, 128, 130, 132, 135, 138 i den omtvistade förordningen.

36 — Se i detta avseende dom av den 10 november 2011, X och X BV (C-319/10 och C-320/10, EU:C:2011:720, punkt 40).

37 — Se skälen 10 och 13 samt artikel 1 i genomförandeförordning 2016/278.

38 — Se dom av den 27 september 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punkt 35).

43. Vad slutligen gäller övriga rapporter från tvistlösningsorganet som parterna åberopat kan konstateras att institutionerna till följd av dessa rapporter inte avsåg att fullgöra någon särskild förpliktelse vad beträffar den omtvistade förordningen. Under dessa förhållanden kan dessa rapporter, mot bakgrund av den rättspraxis som anförts ovan i punkt 39 i förevarande förslag till avgörande, på sin höjd utgöra material som domstolen kan använda vid tolkningen av bestämmelserna i det berörda antidumpningsavtalet.

C – *Den första grunden avseende uteslutande av beräkningen av dumpningsmarginalen för vissa exporttransaktioner avseende den berörda produkten*

44. I den första grunden anförs det resonemang som förs i punkterna 29–90 i den överklagade domen. Den avser åsidosättande av artikel 2.10 och 2.11 i grundförordningen och artikel 2.4 och 2.4.2 i antidumpningsavtalet. Klagandena har genom denna grund klandrat tribunalen för att inte ha kritiserat institutionerna för att vid fastställandet av dumpningsmarginalen ha undantagit vissa exporttransaktioner från en jämförelse med normalvärdet, nämligen de som rör de typer av den berörda produkten som inte hade någon motsvarande typ hos den indiska tillverkaren.

1. Den överklagade domen

45. Tribunalen fann i den överklagade domen att det enligt artikel 2.11 i grundförordningen, jämförd med artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet, krävs att institutionerna vid fastställandet av dumpningsmarginalerna enbart ska göra en jämförelse med normalvärdet med avseende på de transaktioner som är jämförbara med dessa. Till följd av hänvisningen i nämnda föreskrifter till de bestämmelser i vilka en rättvis jämförelse regleras är institutionerna skyldiga att ”i möjligaste mån” göra transaktionerna jämförbara genom justeringar. Enligt de berörda bestämmelserna krävs inte heller att jämförelsen är ”så rättvis” som möjligt, utan enbart att den är ”rättvis”. [39]

46. Tribunalen fann i förevarande mål att alla typer av den berörda produkten kan likställas med den ”likadana” produkten och således anses som jämförbara. Detta är emellertid inte med automatik fallet vad gäller priser för vissa typer av den berörda produkten, nämligen priser för de produkter som exporteras av de kinesiska exporterande tillverkarna som inte tillverkats av den indiska tillverkaren. Avsaknaden av försäljningspris i Indien för dessa typer av den berörda produkten som emellertid är av liknande slag utgör således hinder mot en jämförelse för dessa typer av produkten vid beräkningen av dumpningsmarginalerna. [40]

47. Tribunalen granskade därefter olika metoder som föreskrivs i grundförordningen, vilka eventuellt hade möjliggjort för institutionerna att få fram normalvärdet för de typer av den berörda produkten som inte hade någon motsvarande produkt hos den indiska tillverkaren. Tribunalen har emellertid anfört att även om dessa metoder anses som genomförbara säkerställer de inte en jämförelse som är mer rättvis än den som institutionerna gjort. [41] Tribunalen underkände även de argument som klagandena anfört om att dumpningsmarginaler som beräknats med hänsyn till alla typer av den berörda produkten som exporterats är representativa. [42] Till följd av detta drog tribunalen slutsatsen att rådet inte gjort någon uppenbart oriktig bedömning när den vid beräkningen av dumpningsmarginalen uteslöt exporttransaktioner avseende typer av den berörda produkten för vilka tillverkarens försäljningspriser i det jämförbara landet saknades.

39 — Punkterna 37, 40 och 61 i den överklagade domen.

40 — Punkt 63 i den överklagade domen.

41 — Punkterna 67–84 i den överklagade domen.

42 — Se, särskilt, punkterna 81–83 i den överklagade domen.

2. Kort sammanfattning av parternas argument

48. Klagandena har för det första gjort gällande att tribunalen har gjort en felaktig tolkning av artikel 2.11 i grundförordningen och av artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet. De två bestämmelserna ska tolkas så, att det krävs att samtliga exportförsäljningar av den berörda produkten, som definierades vid tidpunkten för inledandet av den undersökningen, ska omfattas av jämförelsen vid beräkningen av dumpningsmarginalen. Dumpningsmarginalen ska omfatta den produkt som avses i undersökningen i dess helhet. Status som ett land utan marknadsekonomi gör det inte heller möjligt att göra undantag från bestämmelserna om fastställande av dumpningsmarginaler.

49. För det andra har tribunalen blandat ihop skyldigheten vad gäller beräkning av dumpningsmarginalen och skyldigheten vad gäller rättvis jämförelse. För det första har tribunalen genom att granska om de olika lösningar som gör det möjligt att jämföra samtliga exporttransaktioner var ”rättvisa” begränsat skyldigheten vad beträffar beräkningen av dumpningsmarginalen till skyldigheten vad beträffar rättvis jämförelse. För det andra ska frågan huruvida beräkningen av dumpningsmarginalen är förenlig med artikel 2.11 i grundförordningen inte bedömas på grundval av begreppet jämförbara priser,[43] utan på grundval av begreppet jämförbara transaktioner. Klagandena har även bestritt uttrycket ”i möjligaste mån” som använts av tribunalen.[44]

50. För det tredje är tribunalens analys i vilket fall som helst felaktig. Klagandena anser att det inte handlar om att fastställa att ett tillvägagångssätt är mer rättvist än ett annat, utan att det tillvägagångssätt som använts är förenligt med artikel 2.11 i grundförordningen och artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet. Det ankommer på institutionerna och inte på de berörda parterna att se till att dessa bestämmelser följs. Begreppet representativitet skulle sakna relevans, eftersom det varken nämns i grundförordningen eller i antidumpningsavtalet. Klagandena har under alla omständigheter visat att de exporttransaktioner som unionens institutioner använt inte är representativa.

51. Institutionerna har bestritt klagandenas invändningar. Kommissionen har först hävdat att den första grunden inte kan tas upp till sakprövning, eftersom klagandena har bestritt bedömningen av de faktiska omständigheterna och inte har angett någon felaktig rättstillämpning, varför grunden också är utan verkan. Kommissionen har anfört att den tolkning av artikel 2.11 i grundförordningen och artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet som klagandena föreslagit äventyrar andan och innehållet i artikel 2.4 i antidumpningsavtalet som ”genomsyras” av principen om ”rättvis jämförelse” som har företräde. Rådet anser att det av ordalydelsen i grundförordningen och i antidumpningsavtalet klart framgår att kravet på rättvis jämförelse har företräde framför skyldigheten att beräkna dumpningsmarginalen på grundval av samtliga exporttransaktioner. Institutionerna anser att den rättspraxis och de rapporter som härrör från tvistlösningsorganets överprövningsorgan är irrelevanta, eftersom de avser frågan om nollställning som avsevärt skiljer sig från frågan i förevarande mål. Av den tolkning av artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet som tvistlösningsorganets överprövningsorgan har gjort framgår däremot att begreppet jämförbar är av stor betydelse för att säkerställa en ”rättvis jämförelse”. Dessutom framgår av rättspraxis att begreppet representativitet är relevant.

3. Bedömning

52. Förevarande grund avser räckvidden av de skyldigheter som åligger institutionerna när de fastställer förekomsten av dumpningsmarginaler enligt artikel 2.11 i grundförordningen.

43 — Klagandena avser punkt 61 i den överklagade domen.

44 — Punkt 40 i den överklagade domen och punkt 45 ovan.

53. De invändningar som anförts av klagandena avser den tolkning som tribunalen gjorde av denna bestämmelse i den överklagade domen, som anförts ovan i punkterna 45 och 46 i förevarande förslag till avgörande, på grundval av vilken tribunalen motiverade beslutet att utesluta exporttransaktioner avseende vissa typer av den berörda produkten vid beräkningen av dumpningsmarginalerna.

54. Det ska inledningsvis erinras om att den första grunden, tvärtemot vad kommissionen gjort gällande, varken ska avvisas i dess helhet eller är verkningslös.

55. Enligt min mening framgår tydligt av sammanfattningen av klagandenas argument [45] att de har kritiserat tribunalen för felaktig rättstillämpning till följd av en felaktig tolkning av bestämmelserna i grundförordningen och antidumpningsavtalet i vilka beräkningen av dumpningsmarginalen och rättvis jämförelse regleras. Det rör sig om rättsfrågor som kan tas upp till sakprövning inom ramen för ett överklagande.

56. Grunden är inte heller verkningslös, såsom kommissionen anfört. För det fall att domstolen bifaller överklagandet såvitt avser den grunden och följaktligen slår fast att tribunalens tolkning av de berörda bestämmelserna i grundförordningen och antidumpningsavtalet var felaktig skulle den överklagade domen vara behäftad med en felaktig rättstillämpning, vilket skulle leda till en ogiltigförklararing av domen.

57. Vad gäller bedömningen i sak av de olika invändningar som klagandena anfört ska det inledningsvis erinras om att det av fast rättspraxis, såsom tribunalen har anfört, framgår att institutionerna, på området för den gemensamma handelspolitiken och särskilt i fråga om handelspolitiska skyddsåtgärder, förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning med hänsyn till de komplicerade ekonomiska, politiska och juridiska situationer som de ska bedöma. [46]

58. Närmare bestämt följer av rättspraxis att tillämpningen av artikel 2.11 i grundförordningen och bland annat valet mellan de olika metoderna för beräkning av dumpningsmarginalen förutsätter en bedömning av komplicerade ekonomiska situationer. [47]

59. Institutionerna förfogar visserligen över ett utrymme för skönsmässig bedömning vid genomförandet av artikel 2.11 i grundförordningen, men denna befogenhet ska utövas i enlighet med regelverket i samma förordning. Två särskilda krav som följer av detta regelverk verkar vara särskilt relevanta i detta sammanhang.

60. För det första avser det regelverk som reglerar antidumpning dumpade produkter. Definitionen av begreppet dumpad i artikel 1.2 i grundförordningen hänför sig till dumpade produkter. [48]

61. Det är således ingen slump att ett av de första stegen som institutionerna tar inom ramen för sin antidumpningsundersökning är att definiera den produkt som undersökningen avser. Syftet med definitionen är att upprätta en förteckning över de produkter vars import till unionen är föremål för antidumpningsundersökningen till följd av vilken det i förekommande fall kommer att införas antidumpningstullar på produkterna. [49] Det är även på grundval av den definitionen som begreppet likadan produkt i artikel 1.4 i grundförordningen definieras.

45 — Se punkterna 48–50 i detta förslag till avgörande.

46 — Domstolsprövningen av en sådan bedömning ska endast avse en kontroll av att handläggningsreglerna har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk. Se bland annat dom av den 7 april 2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava m.fl./rådet och rådet/Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P och C-193/14 P, EU:C:2016:209, punkt 34 och där angiven rättspraxis).

47 — Se dom av den 27 september 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punkt 41).

48 — Enligt denna bestämmelse ska en *produkt* anses vara dumpad om exportpriset till unionen är lägre än det jämförbara pris som en likadan produkt betingar vid normal handel i exportlandet.

49 — Se, i detta avseende, fast rättspraxis från tribunalen till vilken det hänvisas i punkt 46 i generaladvokaten Wathelets förslag till avgörande i målet Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583).

62. När institutionerna väl har definierat den berörda produkten ska de behandla produkten på ett enhetligt sätt under hela undersökningen i enlighet med denna definition. [50]

63. Av detta följer särskilt att institutionerna vid fastställandet av förekomsten av dumpningsmarginaler ska fastställa denna med avseende på den berörda *produkten*, såsom denna definierats inom ramen för undersökningen, närmare bestämt med beaktande av produkten i dess helhet. [51] De kan inte först definiera den produkt som undersökningen avser på ett visst sätt och därefter beräkna dumpningsmarginalerna på ett sätt som inte helt överensstämmer med den definitionen.

64. Detta innebär inte att institutionerna, i de fall där de anser att detta är lämpligt för att fastställa dumpningsmarginalerna, inte får dela upp den berörda produkten i olika typer eller modeller och göra flera jämförelser. Kravet på att produkten ska behandlas på ett enhetligt sätt under undersökningen innebär emellertid att resultaten av samtliga jämförelser måste beaktas och att dumpningsmarginalerna ska fastställas för den berörda produkten i sin helhet. [52]

65. För det andra framgår det av ordalydelsen av artikel 2.11 i grundförordningen att dumpningsmarginalerna ska fastställas med beaktande av kravet på att dumpningsmarginalerna till fullo ska återspegla den dumpning som förekommer. [53]

66. Det ankommer således på institutionerna att inom ramen för sitt utrymme för skönsmässig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.11 i grundförordningen tillämpa metoderna för beräkning av dumpningsmarginaler på så sätt att det säkerställs att de, såsom de fastställts, till fullo återspeglar den dumpning som förekommer. [54]

67. En sådan tolkning av artikel 2.11 i grundförordningen som förordas av tribunalen i den överklagade domen som innebär att institutionerna från beräkningen av dumpningsmarginaler kan undanta exporttransaktioner avseende vissa typer av den berörda produkten som definieras i undersökningen, samtidigt som de emellertid kan tillämpa de dumpningsmarginaler som fastställts på alla typer av den berörda produkten, kan enligt min mening strida mot de två krav som anges i punkterna 62 och 63 och punkterna 65 och 66 i förevarande förslag till avgörande.

68. Om vissa typer av den berörda produkten inte beaktas vid beräkningen av dumpningsmarginalerna, fastställs dumpningsmarginalerna uteslutande med hänsyn till en del av den berörda produkten och inte med hänsyn till produkten, i sin helhet, såsom den definierats i undersökningen.

50 — Se, i detta avseende, beträffande artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet, punkt 53 i rapporten från WTO:s överprövningsorgan av den 1 mars 2001 med rubriken ”Europeiska gemenskaperna – Antidumpningstull på import av sänglinne med ursprung i Indien” (DS141/AB/R).

51 — Se, för ett liknande resonemang, generaladvokaten Légers förslag till avgörande i målet Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, punkterna 159 och 163). Detta framgår dessutom av definitionen av begreppet dumpningsmarginal som enligt artikel 2.12 i grundförordningen utgörs av det belopp med vilket normalvärdet överstiger exportpriset. Exportpriset definieras emellertid i artikel 2.8 som det pris som betalas eller ska betalas för *produkten* när den säljs på export till unionen. Dessutom hänvisas i flera rapporter från WTO:s överprövningsorgan vid tolkningen av artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet till kravet på att den berörda produkten ska betraktas i sin helhet. I detta avseende se till exempel punkterna 51 och 53 i rapporten från WTO:s överprövningsorgan av den 1 mars 2001 med rubriken ”Europeiska gemenskaperna – Antidumpningstull på import av sänglinne med ursprung i Indien” (DS141/AB/R) och punkterna 98 och 99 i rapporten från WTO:s överprövningsorgan av den 11 augusti 2004 med rubriken ”Förenta staterna – Slutlig fastställelse av dumpning avseende vissa träslag av kådarikt virke från Kanada” (DS264/AB/R).

52 — Vad beträffar artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet se punkterna 80, 98 och 99 i rapporten från WTO:s överprövningsorgan av den 11 augusti 2004 med rubriken ”Förenta staterna – Slutlig fastställelse av dumpning avseende vissa träslag av kådarikt virke från Kanada” (DS264/AB/R). Det ska i detta avseende erinras om att domstolen i dom av den 27 september 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547) inte har ifrågasatt huruvida det enligt unionsrätten är tillåtet att använda metoden med multipla jämförelser.

53 — Av denna bestämmelse framgår att de två symmetriska metoder som anges där till fullo ska göra det möjligt att återspegla den dumpning som förekommer och att institutionerna endast får använda den icke-symmetriska metoden om det inte förhåller sig på det sättet (och om det finns ett mönster för exportpriserna vilket väsentligen skiljer sig mellan olika inköpare, regioner eller tider). I detta avseende, se dom av den 9 januari 2003, Petrotub och Republica/rådet (C-76/00 P, EU:C:2003:4, punkt 49), och punkt 73 och följande punkter i generaladvokaten Jacobs förslag till avgörande i samma mål (C-76/00 P, EU:C:2002:253).

54 — Se, i detta avseende, generaladvokaten Légers förslag till avgörande i målet Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, punkt 154).

69. Genom att inte inbegripa exporttransaktionerna avseende vissa typer av den berörda produkten i beräkningen av dumpningsmarginalerna kan institutionerna varken beakta eller bedöma den inverkan som transaktionerna har på beräkningen av de totala dumpningsmarginalerna. Det kan följaktligen förhålla sig på så sätt att dumpningsmarginalerna inte till fullo kan återspegla den dumpning som förekommer.

70. Slutsatsen att institutionerna vid beräkningen av dumpningsmarginaler inte får undanta exporttransaktioner avseende vissa typer av den berörda produkten bekräftas dessutom för det första av ordalydelsen av artikel 2.11 i grundförordningen och för det andra av domstolens praxis och för det tredje av den tolkning som gjorts av artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet på WTO-nivå.

71. För det första föreskrivs i artikel 2.11 i grundförordningen uttryckligen att inom ramen för den första symmetriska metoden ska förekomsten av dumpningsmarginaler fastställas på grundval av en jämförelse mellan ett vägt genomsnittligt normalvärde och ett vägt genomsnittligt pris för *alla exporttransaktioner till unionen*. En sådan formulering ger föga utrymme för att vid beräkningen av dumpningsmarginaler kunna undanta exporttransaktioner avseende vissa typer av den berörda produkten.

72. För det andra klandrade domstolen i domen Ikea Wholesale [55] rådet för ”att den totala dumpningsmarginalen inte fastställdes på grundval av jämförelser som fullständigt *återspeglade alla* jämförbara *exportpriser*”. [56]

73. För det tredje anförde tvistlösningsorganets överprövningsorgan vid tolkningen av artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet uttryckligen att förekomsten av dumpningsmarginaler avseende den berörda produkten ska fastställas ”på grundval av en jämförelse mellan ett vägt genomsnittligt normalvärde och ett vägt genomsnittligt pris för alla jämförbara exporttransaktioner – det vill säga *samtliga transaktioner* avseende *alla modeller eller typer av den produkt* som avses i undersökningen”. [57]

74. Dessa hänvisningar till såväl ordalydelsen i artikel 2.11 i grundförordningen som till domstolens praxis och till beslut från tvistlösningsorganets överprövningsorgan i de ärenden som avser frågan huruvida den så kallade nollställningsmetoden [58] är laglig måste förtydligas i två avseenden.

75. Det första förtydligandet avser tribunalens tolkning av artikel 2.11 i grundförordningen. Tribunalen tolkade denna bestämmelse mot bakgrund av artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet och mot bakgrund av skyldigheten att göra en ”rättvis jämförelse” som föreskrivs i artikel 2.10 i grundförordningen och i artikel 2.4 i antidumpningsavtalet.

76. Tribunalen har anfört att det av samtliga ovannämnda bestämmelser framgår att institutionerna inte nödvändigtvis ska jämföra normalvärdet med priset för samtliga exporttransaktioner avseende den berörda produkten, utan uteslutande med samtliga ”transaktioner som är *jämförbara* med denna”. [59] I förevarande fall fann tribunalen att exporttransaktionerna avseende de typer av den berörda produkten för vilka det inte fanns någon motsvarande produkt hos den indiska tillverkaren och

55 — Dom av den 27 september 2007 (C-351/04, EU:C:2007:547).

56 — Se dom av den 27 september 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punkt 56). Min kursivering.

57 — Se punkterna 55 och 58 i rapporten från WTO:s överprövningsorgan av den 1 mars 2001 med rubriken ”Europeiska gemenskaperna – Antidumpningstull på import av sänglinne med ursprung i Indien” (DS141/AB/R), punkt 55. Min kursivering.

58 — Institutionerna ska med tillämpning av den så kallade nollställningsmetoden då de fastställer den totala dumpningsmarginalen fastställa de negativa dumpningsmarginalerna till noll, nämligen de dumpningsmarginaler som fastställts för de modeller av den berörda produkten för vilka exportpriset är högre än normalvärdet. Se, i detta avseende, dom av den 27 september 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punkterna 53 och 54) och punkt 88 i den överklagade domen.

59 — Se punkt 40 i den överklagade domen. Min kursivering.

således inte något *jämförbart* (försäljnings)*pris* inte utgjorde *jämförbara transaktioner*. Eftersom det inte fanns någon metod som garanterade en mer rättvis jämförelse än den som gjordes av institutionerna var det således berättigat att undanta dessa transaktioner vid beräkningen av dumpningsmarginaler.

77. Det ska i detta avseende emellertid för det första påpekas, såsom framgår av punkt 73 ovan, att vid tillämpningen av artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet, mot bakgrund av vilken tribunalen tolkade artikel 2.11 i grundförordningen, samtliga transaktioner avseende varje typ av den berörda produkten ska betraktas som ”jämförbara transporttransaktioner”.[60] Om alla typer av den berörda produkten som definierats i undersökningen kan liknas vid en likadan produkt innebär kravet på att den berörda produkten (och en likadan produkt) ska behandlas på ett enhetligt sätt, som anges i punkt 62 i förevarande förslag till avgörande, att alla typer nödvändigtvis ska betraktas som jämförbara och att följaktligen samtliga transaktioner avseende dessa produkter är jämförbara, trots att det saknas prisuppgifter avseende vissa av dessa transaktioner.

78. I de fall där institutionerna inte förfogar över prisuppgifter (oavsett om det rör sig om priser i exportlandet eller, i förekommande fall, i det jämförbara landet) avseende vissa typer av den berörda produkten har de två valmöjligheter. De kan antingen minska räckvidden av definitionen av den berörda produkten genom att från undersökningen undanta de typer av produkten för vilka det inte finns något jämförbart pris,[61] eller konstruera normalvärdet för dessa typer av den berörda produkten för att, vid fastställandet av dumpningsmarginalerna, kunna ta hänsyn till de exporttransaktioner som likaså avser dessa typer av den berörda produkten.

79. För det andra stämmer det att skyldigheten att göra en rättvis jämförelse med stöd av hänvisningen till artikel 2.10 i grundförordningen i artikel 2.11 i samma förordning[62] även omfattar fastställandet av förekomsten av dumpningsmarginaler. Detta innebär emellertid inte på något sätt att denna skyldighet kan tolkas så att den begränsar räckvidden av definitionen av den berörda produkten eller skyldigheten att vid fastställandet av dumpningsmarginaler beakta *samtliga* exporter av produkten till unionen.[63] Av artikel 2.10 i grundförordningen kan man inte heller sluta sig till förekomsten av begreppet ”rättvis jämförelse”, på vilket tribunalen har grundat en stor del av sitt resonemang.[64]

80. Det andra förtydligandet avser den omständigheten att tribunalen uttryckligen anförde att de fall som avser nollställningsmetoden saknar betydelse i förevarande fall.[65]

81. Tribunalen bedömde närmare bestämt att målet Ikea Wholesale, i vilket institutionerna hade tillämpat en sådan metod, saknar betydelse när den fann att ”det i förevarande fall inte kan anses att dumpningsmarginalen inte har beräknats på grundval av en betydande representation av typer av den berörda produkten som således inte alla återspeglar jämförbara exportpriser”.[66] Tribunalen anförde därefter att det i förevarande fall, till skillnad från de fall där nollställningsmetoden används, där ingen

60 — Se hänvisningarna i fotnot 57 ovan.

61 — Se, i detta avseende, generaladvokaten Légers förslag till avgörande i målet Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, punkt 168).

62 — I artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet hänvisas också till artikel 2.4 i samma avtal.

63 — Det ska i detta avseende även påpekas att tvistlösningsorganets överprövningsorgan uttryckligen anförde att ”en jämförelse mellan ett exportpris och ett normalvärde inom ramen för vilken priserna för *samtliga* jämförbara … exporttransaktioner *inte* beaktas i vederbörlig ordning *inte utgör* en ’rättvis jämförelse’ mellan ett exportpris och ett normalvärde, vilket krävs enligt punkt 2.4 och stycke 2.4.2”. Se rapport av den 1 mars 2001 med rubriken ”Europeiska gemenskaperna – Antidumpningstull på import av sänglinne med ursprung i Indien” (DS141/AB/R), punkt 55.

64 — Se, i detta avseende, punkt 84 i den överklagade domen.

65 — Se punkterna 85–89 i den överklagade domen.

66 — Se punkt 85 i den överklagade domen.

av de kategorier av typer av den berörda produkten för vilka negativa dumpningsmarginaler fastställts hade beaktats vid den jämförelse som gjordes för att fastställa dumpningsmarginaler, inte var möjligt att anse att institutionernas tillvägagångssätt påverkat resultatet av beräkningen av dumpningsmarginalen. [67]

82. Jag anser inte att det i förevarande fall är möjligt att, såsom tribunalen gjort, helt utesluta betydelsen av tvistlösningsorganets rättspraxis och beslut avseende nollställningsmetoden. Såväl ovannämnda fall som förevarande fall företer stora likheter, i den del de avser ett underlåtet beaktande av en del av exporttransaktionerna avseende den berörda produkten som definierats under undersökningen för att fastställa dumpningsmarginaler. I de mål som avsåg nollställningsmetoden rörde det sig om transaktioner för vilka jämförelsen mellan deras priser och normalvärdet medförde negativa dumpningsmarginaler. I förevarande fall rör det sig om transaktioner avseende de typer av produkter för vilka institutionerna inte förfogade över uppgifter avseende försäljningspriset. De båda fallen skiljer sig åt på så sätt att inverkan av de aktuella transaktionerna på dumpningsmarginalerna har snedvridits i det förstnämnda fallet, medan inverkan av dessa exporttransaktioner på fastställandet av dumpningsmarginalerna i förevarande fall helt enkelt inte har beaktats till följd av att de undantagits.

83. Jag ser emellertid inget skäl till varför en sådan skillnad skulle innebära att de principer som kommer till uttryck i dessa beslut med avseende på fastställandet av dumpningsmarginalerna – och särskilt kravet på att samtliga exporter avseende den berörda produkten ska beaktas vid fastställandet av dumpningsmarginalerna – inte ska beaktas och således inte ska tillämpas i förevarande fall.

84. Vad avser argumentet att de dumpningsmarginaler som beräknats med hänsyn till att alla typer av den berörda produkten är representativa [68] ska det påpekas att även om dessa dumpningsmarginaler var representativa för de fem mest sålda typerna av produkten, såsom tribunalen konstaterat i punkt 81 i den överklagade domen, ändrar inte detta att institutionerna genom att undanta vissa exporttransaktioner vid beräkningen av dumpningsmarginalerna underlät att beakta den berörda produkten i sin helhet och att beräkna nämnda dumpningsmarginaler med beaktande av priset för samtliga exporter till unionen enligt artikel 2.11 i grundförordningen. [69]

85. Det har inte heller bestritts att 38 procent respektive 43 procent av de två klagandenas försäljningar inte har beaktats vid beräkningen av dumpningsmarginalerna och att det följaktligen dels är tveksamt om dumpningsmarginalerna är representativa, dels kan ifrågasättas om det krav som anges i punkterna 65 och 66 i förevarande förslag till avgörande – på att dumpningsmarginalen till fullo återspeglar den dumpning som förekommer, i vart fall vad gäller klagandena – har iakttagits. [70]

67 — Se punkt 88 i den överklagade domen.

68 — I detta avseende se även punkterna 81–84 i den överklagade domen.

69 — I detta avseende anser jag inte, tvärtemot vad kommissionen hävdat, att man av den omständigheten att domstolen använt uttrycket ”fullständigt återspeglade” i punkt 56 i dom av den 27 september 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), som återges i punkt 72 i förevarande förslag till avgörande, kan dra slutsatsen att domstolen avsåg att bekräfta en sådan tolkning av artikel 2.11 i grundförordningen som, till skillnad från bestämmelsens ordalydelse, motiverade ett fastställande av dumpningsmarginalerna som gör det möjligt att undanta vissa transaktioner avseende den berörda produkten.

70 — Tribunalen kan i ett sådant sammanhang inte avhjälpa den omständigheten att dumpningsmarginalerna fastställts i strid med artikel 2.11 i grundförordningen genom att av klagandena begära att de bekräftar att ”den fastställda dumpningsmarginalen väsentligt hade skiljt sig från den som fastställs i den omtvistade förordningen om alla typer av produkter hade beaktats” (se punkt 83 i slutet i den överklagade domen). Mot bakgrund av att uppgifterna avseende konstruktionen av normalvärdet hållits hemliga hade det i förevarande fall varit praktiskt taget omöjligt att styrka en sådan omständighet (se punkt 117 och följande punkter i förevarande förslag till avgörande). Det är mot bakgrund av vad som anförts ovan som argumentet att den första grunden som kommissionen framställt under förhandlingen är verkningslös, som baserar på denna punkt i den överklagade domen, ska underkännas.

86. Vad slutligen gäller tribunalens anmärkning i punkt 89 i den överklagade domen att användningen av metoden med jämförbart land kan ge upphov till ytterligare svårigheter bör noteras att inget i artikel 2.7 a i grundförordningen eller i de mål som eftersträvas med denna bestämmelse [71] motiverar att den ska tolkas så, att den inskränker den skyldighet som föreskrivs i artikel 2.11 i samma förordning att vid fastställandet av dumpningsmarginalen beakta samtliga exporter till unionen av den berörda produkten som definierats i undersökningen.

87. Mot bakgrund av vad som anförts ovan och av ovannämnda skäl anser jag att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning genom att konstatera att rådet inte hade gjort sig skyldigt till en uppenbart oriktig bedömning när det vid beräkningen av dumpningsmarginalen undantog exporttransaktioner avseende vissa typer av den berörda produkten och att den omtvistade förordningen följaktligen varken åsidosatte artikel 2.11 i grundförordningen eller artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet. Jag föreslår följaktligen att domstolen ska bifalla överklagandet på den första grunden.

D – *Den andra grunden avseende vägran att göra vissa justeringar*

88. Den andra grunden som består av fyra delgrunder avser tribunalens resonemang i punkterna 96–126 i den överklagade domen. Den avser åsidosättande av artikel 2.10 i grundförordningen, artikel 2.4 i antidumpningsavtalet, principen om god förvaltningssed och artikel 296 FEUF.

1. Den andra grundens första och andra delgrund avseende åsidosättande av artikel 2.10 i grundförordningen, artikel 2.4 i antidumpningsavtalet med hänsyn till avslaget på respektive begäran om justering.

89. Klagandena har gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig bedömning genom att inte slå fast att institutionerna åsidosatte artikel 2.10 i grundförordningen och artikel 2.4 i antidumpningsavtalet när de avslog deras respektive begäran om justering, dels för skillnader i deras respektive den indiska tillverkarens produktionskostnader, [72] dels för skillnader vad gäller effektivitet vid förbrukning och produktivitet. [73]

a) Den överklagade domen

90. Vad för det första gäller respektive begäran om justering för påstådda skillnader i produktionskostnaden har klagandena vid tribunalen gjort gällande att de genom en analys av uppgifter om den indiska tillverkaren har visat att denna systematiskt fastställt sina priser på ett sätt som möjliggjorde för denne att helt täcka sina kostnader och att samtliga skillnader i kostnader följaktligen innebar skillnader i pris. Tribunalen godtog inte det argumentet i den överklagade domen utan påpekade att Indien hade betraktats som ett land med marknadsekonomi – vilket inte har bestritts av klagandena - och att institutionerna hade fog för sin bedömning att den indiska tillverkaren som konkurrerade med flera andra tillverkare på den inhemska indiska marknaden inte kunde fastställa sina priser otvunget, utan var tvungen att bibehålla dem på samma nivå som priserna på den indiska marknaden. [74] Tribunalen slog även fast att klagandena i förevarande fall inte heller hade visat att de påstådda skillnaderna påverkade prisernas jämförbarhet. [75]

71 — Se nedan punkterna 99 och 100, och den rättspraxis som anges i fotnot 79 i förslaget.

72 — Klagandena åsyftade särskilt kostnaderna för tillgång till råvaror och kostnaderna för användning av ytterligare produktionsprocesser (egenproduktion av energi) av den indiska tillverkaren.

73 — Klagandena hänvisade till skillnaderna i förbrukning (vad gäller kvantitet och inte värde) av råvaran, i förbrukning (vad gäller kvantitet och inte värde) av el och i produktivitet per anställd mellan dem och den indiska tillverkaren.

74 — Punkterna 103–108 i den överklagade domen.

75 — Punkt 116 i den överklagade domen.

91. Vad för det andra avser beslutet av avslå respektive begäran om justering för skillnader i effektivitet vid förbrukning och produktivitet fann tribunalen att klagandena inte hade visat på vilket sätt dessa skillnader påverkade jämförbarheten mellan normalvärdet och exportpriset. Tribunalen har vidare dels anfört att institutionerna när de använder metoden med jämförbart land ska beakta samtliga uppgifter avseende det landet och inte enbart priserna och kostnaderna, dels att artikel 2.10 i grundförordningen inte kunde tillämpas för att beröva artikel 2.7 a i samma förordning dess ändamålsenliga verkan.[76] Tribunalen fann även att klagandena inte hade visat att rådet felaktigt drog slutsatsen att de befintliga produktionsprocesserna i Kina konstaterades vara jämförbara med den indiska tillverkarens och att de påstådda skillnaderna befanns vara obetydliga. Tribunalen anförde vidare att de uppgifter som rör klagandena inte kunde beaktas vid fastställandet av normalvärdet, eftersom klagandena inte beviljats marknadsekonomisk status.[77]

b) Kort sammanfattning av parternas argument

92. Klagandena har inom ramen för den andra grundens första delgrund gjort gällande att det mot bakgrund av de bevis som de förebringat är oklart hur institutionerna med fog kunnat utgå från principen att den indiska tillverkaren inte kunde återspegla högre kostnader som uppkom till följd av att nämnda tillverkare importerade råvaror och var inblandad i ytterligare en produktionsprocess enbart av det skälet att vederbörande konkurrerade med flera andra tillverkare. Klagandena har dessutom ingett handlingar till tribunalen som bekräftar att kostnaderna även hade en direkt inverkan på priserna på unionsmarknaden som också kännetecknas av konkurrens.

93. Klagandena har inom ramen för den andra grundens andra delgrund gjort gällande att det av artikel 2.7 a i grundförordningen inte framgår att kravet på rättvis jämförelse eller fastställandet av dumpningsmarginalen ska grunda sig på samtliga uppgifter avseende det jämförbara landet. Det finns inget undantag från bestämmelserna i artikel 2.10 i grundförordningen i det fall det rör sig om länder utan marknadsekonomi. Det vore fel att säga att metoden med jämförbart land skulle berövas sin ändamålsenliga verkan om det vore tillåtet att göra justeringar. Det skulle inte strida mot syftet med metoden med jämförbart land att beakta justeringar för skillnader i effektivitet och skillnader i produktivitet, eftersom den minskade förbrukningen av råvaror och el och arbetsproduktiviteten varken sammanhänger med priserna eller kostnaderna för dessa faktorer, eller marknadskrafterna.

94. Institutionerna har bestritt klagandenas argument.

c) Bedömning

95. Inom ramen för de två delgrunderna uppkommer frågan avseende förhållandet mellan dels bestämmelsen i artikel 2.7 a i grundförordningen som avser fastställandet av normalvärdet vid import från länder utan marknadsekonomi, dels bestämmelsen i artikel 2.10 i samma förordning som inom ramen för skyldigheten att göra en rättvis jämförelse mellan normalvärdet och exportpriset föreskriver ett krav på att göra justeringar då detta är nödvändigt.

96. I det sammanhanget är det viktigt att erinra om att enligt artikel 2.10 i grundförordningen ska i de fall då det fastställda exportpriset och normalvärdet inte kan jämföras, i varje särskilt fall, hänsyn i form av justeringar tas till olikheter i de faktorer som påstås och konstateras påverka priserna och därmed prisjämförelsen.

76 — Punkt 110 i den överklagade domen.

77 — Punkt 111 i den överklagade domen och punkt 103 i den omtvistade förordningen.

97. Av domstolens praxis följer att om en part med stöd av artikel 2.10 i grundförordningen begär justeringar för att normalvärdet och exportpriset ska kunna jämföras i syfte att bestämma dumpningsmarginalen måste parten visa att begäran är berättigad. När en tillverkare således kräver att normalvärdet justeras, i princip nedåt, åligger det denna aktör att ange och visa att villkoren för beviljande av en sådan justering är uppfyllda.[78]

98. Det ska även erinras om att i fråga om import från länder utan marknadsekonomi normalvärdet enligt artikel 2.7 a i grundförordningen, med avvikelse från de regler som föreskrivs i artikel 2.1–2.6, i princip ska bestämmas på grundval av priset eller det konstruerade värdet i ett tredjeland med marknadsekonomi.

99. Domstolen har anfört att syftet med denna bestämmelse är att undvika att hänsyn tas till de priser och kostnader som gäller i ett land som inte tillämpar marknadsekonomi, eftersom dessa parametrar i sådana länder inte utgör det normala resultatet av marknadskrafterna.[79]

100. Vad gäller förhållandet mellan dessa två bestämmelser ska det erinras om att det i grundförordningen inte finns några uppgifter som tyder på att det i artikel 2.7 a i grundförordningen föreskrivs ett allmänt undantag från kravet att göra justeringar enligt artikel 2.10 i samma förordning. I de fall där begäran om justering av normalvärdet inges enligt sistnämnda bestämmelse i en undersökning i vilken normalvärdet fastställs med tillämpning av bestämmelserna rörande import från länder utan marknadsekonomi är det enligt min mening emellertid nödvändigt att artikel 2.10 i grundförordningen tolkas mot bakgrund och i samband med artikel 2.7 a i samma förordning.

101. I ett sådant fall som det förevarande, där institutionerna ska fastställa normalvärdet med tillämpning av metoden med jämförbart land med stöd av artikel 2.10 i grundförordningen, ska de *i allmänhet* i form av justeringar ta hänsyn till olikheter i de faktorer som påstås och konstateras påverka priserna och därmed prisernas jämförbarhet.

102. Kravet på att artikel 2.10 i grundförordningen ska tolkas mot bakgrund av artikel 2.7 a i samma förordning innebär att det i ett sådant fall, för att sistnämnda bestämmelse inte ska förlora sin ändamålsenliga verkan, inte kan krävas att institutionerna gör justeringar för de faktorer som inte direkt eller indirekt utgör det normala resultatet av marknadskrafterna.

103. Av ovannämnda överväganden följer att en aktör som inte beviljats marknadsekonomisk status enligt min mening inte kan åberopa skillnader i faktorer som sammanhänger med dess kostnadsstruktur eller dess produktionsverksamhet för att begära justeringar av normalvärdet.[80] Det är nästan säkert att såväl kostnadsstrukturen som produktionsverksamheten hos ett företag som inte är verksamt under marknadsmässiga villkor mer eller mindre direkt påverkas av faktorer som inte är ett normalt resultat av marknadskrafterna.

104. Vad för det första gäller begäran om justering för de påstådda skillnaderna mellan produktionskostnaderna ska det inledningsvis påpekas att klagandenas argument syftar till att ifrågasätta tribunalens slutsatser avseende olika uppgifter som klagandena tillhandahållit under det administrativa förfarandet, nämligen analysen av uppgifter som rör den indiska tillverkaren och olika uttalanden beträffande unionsmarknaden. Detta innebär att tribunalens bedömning av bevisningen ifrågasätts vilket inte utgör en sådan rättsfråga som kan prövas av domstolen, såvida denna bevisning inte har missuppfattats.[81]

78 — Dom av den 16 februari 2012, rådet och kommissionen/Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP (C-191/09 P och C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkterna 58 och 61 och där angiven rättspraxis)

79 — Dom av den 10 september 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, punkt 48 och där angiven rättspraxis).

80 — Tribunalen tillämpade denna princip i punkt 111 i slutet i den överklagade domen.

81 — Se, bland annat, dom av den 16 februari 2012, rådet och kommissionen/Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP (C-191/09 P och C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkterna 64 och 65 och där angiven rättspraxis).

105. Klagandena har genom att hänvisa till den bevisning som förebringats vid tribunalen inte heller faktiskt bestritt det grundläggande skälet till att tribunalen underkänt invändningen att friheten för den indiska tillverkaren som verkar på en konkurrensutsatt marknad att fastställa priserna för sina produkter var begränsad av konkurrensen [82] och att det följaktligen inte har bekräftats att tillverkaren automatiskt kunnat återspegla eventuella högre produktionskostnader på sina priser.

106. Mot bakgrund av vad som anförts i punkterna 102 och 103 i förevarande förslag till avgörande kan, under alla förhållanden, i ett sådant fall som det förevarande, en begäran om justering som framställts av sådana företag som klagandena som avser påstådda skillnader mellan deras produktionskostnader och produktionskostnaderna för tillverkare i ett jämförbart land inte beviljas. Det ska i detta avseende påpekas att klagandena inte har bestritt den slutsats som drogs i skäl 103 i den omtvistade förordningen enligt vilken det i den mån de inte fick marknadsekonomisk status i den ursprungliga undersökningen ”det … inte [kunde] anses att deras kostnadsstruktur återspeglar marknadsvärden som kan användas som grund för justeringarna”.

107. Vad för det andra gäller kraven på justering för skillnader i effektivitet vid förbrukning och produktivitet anser jag att även om produktiviteten och effektiviteten vid förbrukning inte utgör kostnader i egentlig mening är de beroende av flera faktorer i produktionsverksamheten med avseende på vilka det rimligen kan antas att de i vart fall indirekt påverkas av parametrar som inte är ett normalt resultat av marknadskrafterna.

108. Av vad som anförts ovan följer att ett företag som inte fått marknadsekonomisk status i ett sådant fall där normalvärdet fastställs på grundval av metoden med jämförbart land inte kan göra gällande skillnader i produktivitet eller effektivitet för att begära justeringar av normalvärdet.

109. Härav följer att tribunalen inte gjorde en oriktig bedömning när den underkände klagandenas invändning om att institutionerna i förevarande fall underlät att beakta de aktuella justeringarna och att talan följaktligen inte kan vinna bifall på den första och den andra delen av den andra grunden.

2. Den tredje delen av den andra grunden avseende de uppgifter som krävs för att begära justeringar och orimlig bevisbörda.

110. Klagandena har genom den tredje delen av den andra grunden klandrat tribunalen för att ha åsidosatt artikel 2.10 i grundförordningen, artikel 2.4 i antidumpningsavtalet och principen om god förvaltningssed.

111. Klagandena avser punkt 112 i den överklagade domen i vilken tribunalen underkände deras invändning om att institutionerna hade åsidosatt deras skyldighet att ange vilka uppgifter som var nödvändiga för att kunna begära justeringar och inte ställa orimliga beviskrav på dem.

112. Klagandena har gjort gällande att den omständigheten, som tribunalen har framhållit, att de kunnat förstå skälen till att deras begäran om justering avslogs, inte har någon betydelse för frågan om orimliga beviskrav ställts på dem. Dessutom har institutionerna dels betraktat samtliga uppgifter avseende tillverkaren i det jämförbara landet som konfidentiella, dels krävt att klagandena visar att den indiska tillverkaren beaktat de påstådda skillnaderna vad avser sina priser. Det är emellertid omöjligt att uppfylla en sådan bevisbörda utan tillgång till uppgifter från den indiska tillverkaren.

82 — Avseende möjligheten att beakta vilken inverkan konkurrensen har på fastställandet av priser inom ramen för en analys av antidumpning avseende en analys som grundar sig på metoden för jämförbart land se dom av den 10 september 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, punkterna 57–59).

113. Förevarande delgrund rör frågan huruvida två krav som under vissa omständigheter kan betraktas som motstridiga kan förenas med varandra. Det rör sig, å ena sidan, om kravet på att uppgifter om de företag som går med på att samarbeta med institutionerna i antidumpningsundersökningar ska hållas konfidentiella. Ett sådant krav är särskilt viktigt vid användningen av metoden med jämförbart land där institutionerna i allmänhet grundar sig på uppgifter som, i allmänhet, lämnats av företag i det jämförbara landet vilka samarbetar i undersökningen. Om detta krav inte beaktades skulle det allvarligt kunna äventyra möjligheten att genomföra sådana undersökningar. Ett sådant krav står, å andra sidan, i motsättning till kravet på att de parter som framställer begäran om justering med stöd av artikel 2.10 i grundförordningen ska ha tillgång till de uppgifter som är nödvändiga för att de ska kunna motivera sin begäran. [83]

114. Det ska i detta avseende inledningsvis anföras att det i artikel 2.4 i antidumpningsavtalet anförs att ”[m]yndigheterna skall informera berörda parter om vilka uppgifter som krävs för att säkerställa en rättvis jämförelse och myndigheterna skall inte ställa orimliga beviskrav på dessa parter”.

115. I sin rapport av den 28 juli 2011 – som omnämnts i punkterna 7, 40 och 41 i förevarande förslag till avgörande – i ärendet ”Europeiska gemenskapernas slutgiltiga antidumpningsåtgärder beträffande vissa fästdon av järn eller stål från Kina” preciserade tvistlösningsorganets överprövningsorgan att det i denna bestämmelse föreskrivs att de undersökande myndigheterna ska ange vilka uppgifter parternas respektive begäran om justering ska innehålla för att de berörda parterna ska kunna inge en sådan begäran. [84]

116. Det kan i detta avseende konstateras att ovannämnda krav som uttryckligen föreskrivs i artikel 2.4 i antidumpningsavtalet inte uttryckligen anges i ordalydelsen i artikel 2.10 i grundförordningen. Jag anser emellertid att de följer av en tolkning av denna bestämmelse som gjorts mot bakgrund av artikel 2.4 i antidumpningsavtalet och att de under alla förhållanden sammanhänger med principen om god förvaltningssed som fastställs i artikel 41 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. [85]

117. Till skillnad från vad som är fallet med en ordinarie antidumpningsundersökning erhålls, i en undersökning där normalvärdet fastställs på grundval av priserna hos en tillverkare i ett jämförbart land, uppgifterna avseende detta värde av tredje man, och de avser ett annat land än landet för de exporterande tillverkare som är föremål för undersökningen. Med tanke på att de exporterande tillverkarna inte har tillgång till dessa uppgifter kan de knappast förfoga över de uppgifter som är nödvändiga för att kunna bedöma vilka justeringar som får begäras av institutionerna för att eventuella skillnader, som påverkar jämförbarheten i fråga om priser mellan exporterade produkter och produkter som säljs på den inre marknaden av tillverkaren i ett jämförbart land, ska kunna beaktas.

118. I ett sådant fall ankommer det således på institutionerna att tillhandahålla de exporterande tillverkare som är föremål för undersökningen tillräcklig information för att möjliggöra för dem att framställa begäran om justering.

119. Det ska i detta avseende påpekas att bedömningen av frågan vilka specifika uppgifter som i det konkreta fallet ska tillhandahållas de exporterande tillverkarna beror på en analys som ska göras i det enskilda fallet med beaktande av de specifika omständigheterna i varje undersökning. Det ankommer på institutionerna att tillhandahålla dessa uppgifter på ett sätt som beaktar kravet på att hålla uppgifter om de företag som gått med på att samarbeta i den berörda undersökningen, bland annat, i förekommande fall, tillverkare i ett jämförbart land, konfidentiella.

83 — Se punkterna 97 och 98 i förevarande förslag till avgörande och rättspraxis ovan i fotnot 78.

84 — Rapport från *EU*:s överprövningsorgan – *Fästdon (Kina)*, punkt 489.

85 — Se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 8 juli 2008, Huvis/rådet (T-221/05, ej offentliggjord, EU:T:2008:258, punkt 77).

120. I förevarande fall verkar det emellertid som om *samtliga* upplysningar som rör fastställandet av normalvärdet på grundval av uppgifter om den indiska tillverkaren har hållits konfidentiella i förhållande till de exporterande tillverkare som är föremål för undersökningen. [86] Under sådana förhållanden är det, såsom klagandena har gjort gällande, svårt eller rentav omöjligt att ”visa att de påstådda skillnaderna påverkar prisernas jämförbarhet”. [87]

121. Under dessa omständigheter anser jag att överklagandet ska bifallas såvitt avser den andra grundens tredje del.

122. Det ska emellertid redan nu påpekas att även om domstolen mot bakgrund av dessa överväganden, genom att inte dra slutsatsen att institutionerna åsidosatt sin skyldighet att ange vilka uppgifter som var nödvändiga och inte ställa orimliga beviskrav på de exporterande tillverkare som är föremål för undersökning, i förevarande fall skulle finna att tribunalen har åsidosatt artikel 2.10 i grundförordningen, så skulle detta inte påverka beslutet i den omtvistade förordningen att avslå klagandenas respektive begäran om justering. Såsom framgår av de överväganden som jag gjort inom ramen för analysen av den andra grundens första och andra delgrund kunde inte sådana företag som klagandena, som inte hade marknadsekonomisk status, kräva de justeringar som klagandena begärt till följd av deras samband med klagandenas kostnadsstruktur och produktionsverksamhet. [88]

3. Den andra grundens fjärde delgrund avseende åsidosättande av artikel 296 FEUF

123. Klagandena har inom ramen för den andra grundens fjärde delgrund gjort gällande att tribunalen i punkterna 120–124 i den överklagade domen gjorde en oriktig bedömning när den fann att institutionerna i den omtvistade förordningen beaktat den motiveringsskyldighet som åligger dem. Tribunalen har vid sin bedömning av den grad av precision som krävs i fråga om motiveringen underlåtit att beakta det sammanhang i vilket den omtvistade förordningen ingår, nämligen användningen av metoden med jämförbart land och den omständigheten att tillgång till uppgifter om den indiska tillverkaren saknades. Tribunalen har inte tagit tillräcklig hänsyn till utbytet av information mellan klagandena och institutionerna under det administrativa förfarandet inom ramen för vilket förstnämnda uppmanade sistnämnda att lämna mer detaljerade förklaringar. I detta sammanhang ålåg det institutionerna att tillräckligt utförligt redogöra för varför de argument och den bevisning som klagandena förebringat inte uppfyllde den bevisbörda som åligger dem.

124. Det ska i detta avseende erinras om att det följer av domstolens fasta praxis att den motivering som krävs enligt artikel 296 FEUF ska vara anpassad efter rättsaktens beskaffenhet, och det ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att behörig instans ges möjlighet att utföra sin prövning. Frågan huruvida kravet på motivering är uppfyllt ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälen och det intresse av att få förklaringar som de vilka rättsakten är riktad till, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av den, kan ha. Det krävs dock inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av ett beslut uppfyller kraven i artikel 296 FEUF inte ska ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse utan även utifrån sammanhanget och samtliga rättsregler på det ifrågavarande området. [89]

86 — Se punkt 112 i den överklagade domen. Detta förhållande har inte bestritts av institutionerna.

87 — Se punkt 116 i den överklagade domen.

88 — Det ska i detta avseende även påpekas att klagandena inte har gjort gällande att de inte kunnat begära andra typer av justeringar av det skälet att de inte hade tillgång till uppgifter om fastställandet av normalvärdet på grundval av uppgifter från den indiska tillverkaren.

89 — Se dom av den 10 september 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, punkterna 75 och 76 och där angiven rättspraxis).

125. Eftersom klagandena har klandrat tribunalen för att den inte i tillräcklig mån beaktat det utbyte av information som skedde under det administrativa förfarandet, syftar argumentet till att ifrågasätta den bedömning av bevisningen som tribunalen har gjort, vilket, såsom jag anfört ovan i punkt 104 i förevarande förslag till avgörande, inte är tillåtet i ett överklagande. [90]

126. Vad gäller argumentet att metoden med jämförbart land inte har beaktats kan anföras att det av analysen i skälen 41 och 103 i den omtvistade förordningen som återges i punkt 99 i den överklagade domen klart framgår att rådet har beaktat den omständigheten i motiveringen till varför rådet bedömde att klagandenas respektive begäran om justering skulle avslås. Under dessa förhållanden kan tribunalen inte klandras för att inte ha anmärkt mot motiveringen av den omtvistade förordningen av samma skäl. Vad gäller argumentet att tillgång till uppgifter om den indiska tillverkaren saknas kan påpekas att det förhållandet inte har någon inverkan på institutionernas motiveringsskyldighet och att en eventuellt utökad motiveringsskyldighet inte kan avhjälpa bristen på tillgång till de uppgifter som är nödvändiga för att begära justeringar.

127. Av det ovan anförda följer enligt min uppfattning att överklagandet inte heller kan vinna bifall såvitt avser den fjärde delen av den andra grunden.

128. Sammanfattningsvis framgår av punkterna 87 och 121 i förevarande förslag till avgörande att klagandenas överklagande i mål C-376/15 P ska bifallas och den överklagade domen upphävas.

VI – **Prövning av talan vid tribunalen**

129. Enligt artikel 61 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol kan domstolen, om den upphäver tribunalens avgörande, själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande. Jag anser att så är fallet här.

130. Av de överväganden som gjorts i punkterna 52–87 i förevarande förslag till avgörande framgår att rådet genom att, i den omtvistade förordningen, vid beräkningen av dumpningsmarginalen utesluta de typer av produkter som tillverkats och exporterats av klagandena för vilka uppgifter om tillverkarnas försäljningspris i det jämförbara landet inte innehades har gjort en uppenbart oriktig bedömning och att den omtvistade förordningen följaktligen utgör ett åsidosättande av artikel 2.11 i grundförordningen och artikel 2.4.2 i antidumpningsavtalet.

131. Under de förutsättningarna anser jag att den omtvistade förordningen ska ogiltigförklaras i den del den avser klagandena.

VII – **Rättegångskostnader**

132. Om domstolen instämmer i min bedömning ska rådet anses ha tappat mål C-376/15 P. Klagandena har yrkat att rådet ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna enligt artikel 138.1 och artikel 184.1, 184.2 och 184.4 i rättegångsreglerna. Jag föreslår därför att rådet ska förpliktas att ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för klagandena såväl i första instans som i överklagandet i mål C-376/15 P och att kommissionen ska förpliktas att bära sina rättegångskostnader i det målet.

133. Däremot ska överklagandet i mål C-377/15 P avvisas. Klagandena ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i det målet.

90 — Se ovan i fotnot 81 anförd rättspraxis.

VIII – **Förslag till avgörande**

134. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen beslutar enligt följande:

1) Överklagandet i mål C-377/15 P avvisas.

2) Den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade den 29 april 2015, Changshu City Standard Parts Factory och Ningbo Jinding Fastener/rådet (T-558/12 och T-559/12, EU:T:2015:237), upphävs.

3) Rådets genomförandeförordning (EU) nr 924/2012 av den 4 oktober 2012 om ändring av förordning (EG) nr 91/2009 ogiltigförklaras, i den del den avser Changshu City Standard Parts Factory och Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd

4) Europeiska unionens råd ska ersätta de kostnader som uppkommit för Changshu City Standard Parts Factory och Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd i mål C-376/15 P och vid tribunalen.

5) Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader i mål C-376/15 P.

6) Changshu City Standard Parts Factory och Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd ska bära rättegångskostnaderna i mål C-377/15 P.